

LÁTNI SZERETNÉNK JÉZUST

„SIR, WE WOULD SEE JESUS!”

Néhány évvel ezelőtt olvastam egy, a prédikálással foglalkozó teológus könyvének elején, hogy sok angol nyelvű gyülekezetben található a szószék lépcsőjén egy kis tábla, amelyet a prédikátor akkor lát meg, amikor felmegy a szószékre. Ezen a táblán egy bibliai ige áll: „*Uram, látni akarjuk Jézust!*” Ez János 12:21 – amelyben néhány görög ember Jézust keresi, és a tanítványaihoz (Fülöphöz) fordul ezzel a kérdéssel – Mennyire találó szöveg, hogy egy igehirdető szeme elé kerüljön pont azelőtt, hogy fellépne a szószékre! Ebben a rövid szövegben annyi minden benne van, amire az istentisztelet előtti utolsó pillanatokban összpontosítania kell: 1. Hogy előtte olyan emberek állnak, akik vágyakozással jöttek a templomba: „Szeretnénk...” 2. Hogy ez a vágy Jézus felé irányul. Tehát az igehirdetés egy keresztény gyülekezetben sok mindenről szólhat, de ha Jézusról nem szól, akkor célt téveszt. 3. Végül pedig: „Látni szeretnénk... Jézust.” – Zárójelben jegyzem meg, hogy ezt egy olyan könyvben olvastam, amely arra hívja fel a figyelmet, hogy mennyire fontos az igehirdető fizikai jelenléte igehirdetés közben, vagyis arra, hogy Jézus a prédikátoron keresztül is láthatóvá váljék. Aki engem valamelyest ismer, tudhatja, hogy tanulmányaim egyik hangsúlyos pontja éppen ez: hogy az igehirdető hogyan teszi láthatóvá Isten igéjét - de ez nyilván minden hívőre vonatkozik.

De remélem, szabad nekem kiindulnom abból, hogy ez a vágy él azokban az emberekben, akik most is eljöttek istentiszteletre: látni szeretnénk Jézust. De vajon... nem lehetetlen elvárás ez: Jézust látni? Hiszen még csak most múlt el karácsony... és azt mondhatjuk: a *pásztoroknak* könnyű dolguk volt: elmehettek Betlehembe, hogy meglássák őt. A *bölcseknek* is könnyű volt: keresték, és meg is találták Jézust. Az *idős Simeon* a templomban: nagy vágyakozással várta, hogy megláthassa Izrael Messiását... és ott volt a gyermek – majd dalba fakadt, s dicsérte Istent azzal az énekkel, amelyet mi is el fogunk énekelni. Még *azoknak a görögök* is, akik keresték Jézust János 12 szerint... nekik is legalább megvolt az esélyük, hogy lássák Őt. De mi van velünk... akik ma szeretnénk látni Jézust? Ebben a prédikációban amellet szeretnék érvelni, hogy Jézus Krisztus meglátása nem sokat változott. Jézust látni könnyű volt azoknak, akik ott voltak körülötte. De Jézusban a Krisztust meglátni, nem volt mindenkinek adatott. Ahhoz hitre volt szükség... és ma is így van. Na, de honnan származik a hit?

HIT ÁLTAL LÁTNI JÉZUST

A Heidelbergi Káté 25. vasárnapja épp ezt a kérdést tárgyalja. És a káté erre egyértelmű választ ad: a Szentlélektől. – Sokszor tekintünk a hitre úgy, mint ami a miénk, a mi munkánk, a mi érdemünk. De nem belőlünk fakad. Gyakran használom ezt a példát a konfirmandusoknak: Voltál már szerelmes? Nos? Hogyan történt? Ültél a szobádban, és annyira koncentráltál a másikra, hogy végül szerelmes lettél? Vagy... egyszerűen csak megtörtént? Nos... valami hasonló történik, amikor az ember hit által néz Jézusra. Persze, úgy ahogy a szerelemben is érvényes, hogy egy tartós kapcsolat, házasság nem szerelemre, hanem tudatos, hűséges, önfeláldozó szeretetre épül, úgy van a hitnél is. A Szentlélektől kapott hitet ápolni, mélyíteni kell. De az biztos: soha nem élt még ember, aki a saját akaratából, saját erejéből „döntötte volna el”: mostantól én is hiszek Jézus Krisztusban. Nem... mindig a Szentlélek csodálatos munkája által történik. Pálnál apostolról ezt olvassuk, amikor hitre jutott: mintha pikkelyek estek volna le a szeméről („Vak voltam, de most látok” – Amazing Grace).

Tehát senki sem tud önmagától hit által Jézusra tekinteni, csak a Szentlélek munkája által. A káté tovább is magyarázza a Lélek munkáját, amikor leírja, hogy a Lélek a következő eszközök által munkálkodik: az evangélium hirdetése és a sákramentumok által. – Ige és sákramentum. A hallható és a látható. És ez a kettő elválaszthatatlanul összetartozik. Ezt olvassuk Jézus missziói parancsában is: *Menjete el, és tegyetek tanítványokká minden népet.* – Ez a cél: tanítványokká tenni az embereket. Hívökké tenni az embereket. Elérni azt, hogy hitben meglássák Jézusban a Krisztust. – Hogyan kell ezt az apostoloknak megtenniük? „*Keresztelvén és tanítván*”. Ez a két eszköz. (Érdekes, hogy itt a sorrend a kereszteléssel kezdődik, és utána következik a tanítás, ahogyan a gyermekkeresztséget valló gyülekezetekben is ez a gyakorlat.) De a hallható és a látható. Tanítás és keresztelés. Ige és sákramentum. Most ezt a két eszközt nézzük meg közelebbről.

AZ IGE ÁLTAL

Az első... ezt természetesnek vesszük. Természetesen az istentiszteleten a prédikáció a fő. Emlékszem arra az évre, amikor Bernben éltem, hogy ha vasárnap egy igazi református berni emberrel beszéltem, és megkérdeztem, hova megy, nem azt mondta, hogy „z’Chiuche” (a templomba), hanem „z’Predigt” (a prédikációhoz). Tehát nem a templomba, hanem a prédikációra. És valóban, a protestáns egyházak, különösen a kálvinista egyházak, „az Ige egyházai”-ként ismertek, ahol az igehirdetés a legfontosabb. És ezt nem véletlenül tesszük. Hiszen Pál apostol is nagyon világosan fogalmaz: „*A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által*” (Róm 10,17).

Isten Igéjét hallgatva megismered azt az Istent, aki Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki magát. És ez emlékeztetőül szolgálhat azoknak, akik úgy vélik: „*Nem kell vasárnap templomba mennem, és biztosan nem kétszer, hiszen Istennel ugyanúgy találkozhatok a természetben tett sétáim során.*” Van ebben igazság. Hogyha az ember nyitott szemmel és szívvel jár a teremtett világban, az elegendő kellene legyen ahhoz, hogy az ember felismerje: *Isten létezik, létezik egy Teremtő.* De ha meg akarod ismerni Őt, ha „látni szeretnéd Jézust”... akkor szükséged van az Igére, amely Őt kinyilatkoztatja neked.

Tehát egyházunk nagy hangsúlyt fektet az Ige hallatására: a Szentírás felolvasására és a prédikációra – mint a legfontosabb eszközökre, amelyek által a tekintetünk Jézusra irányul. És őszintén szólva... ez elegendő kellene legyen. Ha tökéletes hitünk lenne, elégnek kellene lennie, hogy Isten kinyilatkoztatja akaratát, és mi hitben válaszolunk rá.

A SÁKRAMENTUMOK

De az Úr ismer minket... ismeri hibáinkat és hiányosságainkat. Tudja, mennyire kötődünk a láthatóhoz... ehhez a fizikai valósághoz. És ezért adott nekünk a hit eszközeként sákramentumokat is. Ez pedig igazán református tanítás: hogy két sákramentumról beszéljünk – a keresztségről és az úrvacsoráról. (A római katolikus egyház 7 sákramentumot ismer: a keresztség és az úrvacsora mellett ott van még a bértánc, a gyónás, a házasság, a betegek kenete és a papság. És ha megkérdeznék, miért nem sákramentumok ezek a református hagyományban? Mert az Írásból csak az első kettőnél olvasunk egyértelmű parancsot az egyház számára: „Tegyétek ezt... mert ez azt jelenti...és ígéret is fűződik hozzá”)

Az is igazán református tanítás, hogy a sákramentumokat úgy értelmezzük, mint amelyek nem felgerjesztik a hitet, hanem megerősítik azt. Tehát ahhoz, hogy egy sákramentum valóban elérje

célját, hitre is szükség van. Hit nélkül a sákramentumok pusztán emberi cselekedetek maradnak, amelyek önmagukban semmit sem munkálnak ki.

Például: ha egy hitetlen ember venne részt az úrvacsorán (amit nem lenne szabad), számára nem jelentene mást, mint egy darab kenyeret és egy korty bort, de nem irányítaná hitét Jézus kereszttáldozatára.

Másik példa: ha egy hitetlen ember megkeresztelkedne (amit nem lenne szabad), vagy ha hitetlen szülők kereszteltetnék meg gyermeküket (amit nem lenne szabad), a keresztség nem lenne több, mint egy rövid fürdő, és nem utalna a bűnök lemosására, sem arra, hogy Krisztussal együtt meghalunk és új életre támadunk.

Ezért a szülőket mindig megkérdezzük hitükről – így ők is részt vesznek Jézus missziói parancsában – hogy tanítvánnyá tegyenek másokat. Hogyan? Keresztelés és tanítás által.

Ezért hát: nem az emberi cselekedeten múlik. Ezért nem a keresztség emberi cselekedetében rejlik, hogy valaki Isten gyermekévé válik. Nem a keresztség emberi cselekedetében rejlik, hogy valaki Szentlelket kapjon. Nem a kenyér és a bor emberi fogyasztásának cselekedetében rejlik, hogy valaki részesül Jézus áldozatában. – Hanem a Lélek munkájában, amely hitet teremtet. Mindezek a cselekedetek azonban arra mutatnak, hogy Jézus áldozata valóságos volt. Más szavakkal: hit által láttatják Jézus Krisztust.

Erre is utal a 67. kérdés: *Az Ige és a sákramentumok mindketten arra adattak, hogy hitünket Jézus Krisztus áldozatára irányítsák?* – „Igen, valóban!... Mert biztosítanak bennünket arról, hogy teljes üdvösségünk Jézus egyetlen áldozatában áll.” – A tekintetünk rá irányul.

Ezekkel a kérdésekkel szeretnék ma útra bocsátani titeket: *Van-e bennünk vágy Jézus meglátására? Az Igében és a sákramentumokban?* És még nehezebb kérdés, és nehezebb feladat:... láttatjuk-e mi magunk Jézust másokkal? Ha ilyen kérdések fogalmazódnak meg bennünk, akkor talán van egy csalódást keltő hírem: *saját erődből ez nem fog sikerülni.* Mindent Isten Szentlelke munkál bennünk. De mégis van valami, amit tehetünk: hogy állhatatosan és buzgón kérjük ezt a SzentLelket imádságban. – A Lelket, aki megnyitja a szemeket, hogy Jézus Krisztust megláthassuk.

Egyébként... tudjátok, mi történt azokkal a görögökkel, akik Jézust keresték? „Látni szeretnénk Jézust” – nem olvassuk, hogy végülis meglátták volna őt. Válaszul Jézus elkezdett beszélni arról, hogy majdnem eljött halálának ideje. És így zárja szavait: „*És én, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.*” – Minden szem Rá irányul, aki a földről felemeltetett egy fakeszthen. Minden Rá irányul, aki a földről felemeltetett a felhők közé, ahonnan vissza fog térni, és minden szem meglátja őt. Addig a csodálatos napig, mindenki, aki igazán látni szeretné Jézust: találkozhat vele az Ige és Sákramentumban. ÁMEN.